HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

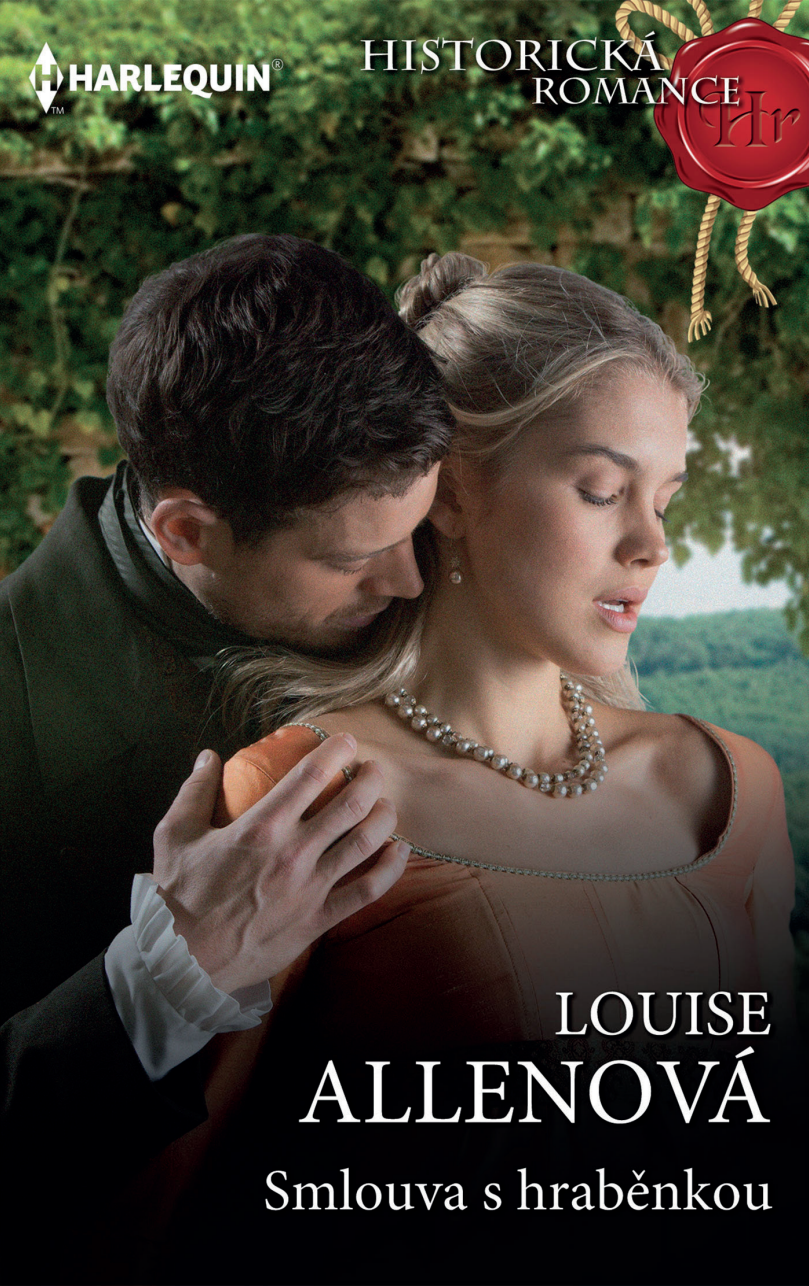

LOUISE ALLENOVÁ

Smlouva s hraběnkou

Louise Allenová

SMLOUVA S HRABĚNKOU

Překlad

Lucie Silvová

Milá čtenářko,

konečně tu máme květen! Měsíc zasvěcený lásce… a kdo jiný by měl lásku opěvovat než já?

Už tradičně pro Vás mám další dvě historické romance. Louise Allenovou Vám jistě nemusím představovat, její knížky dobře znáte. Již řadu let pro Vás píše poutavé, napínavé a zamilované příběhy. Tentokrát se s ní podívejte na hrad, na němž se žije jako ve středověku, a Smlouva s hraběnkou *bude jistě zajímavá. Zaujal Vás minulý měsíc příběh lady Rebeky, která přežila ztroskotání lodi? Nebyla jediná! Její přítelkyně Claire byla* Zachráněna kapitánem *a Diane Gastonová Vás moc ráda seznámí s jejím osudem.*

Přeji Vám krásné chvíle s romantickými hrdinkami, přestože příroda a sluníčko Vás již jistě lákají ven.

S láskou
Váš Harlequin

Louise Allenová

SMLOUVA S HRABĚNKOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Contracted as His Countess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7560-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7561-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7562-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Hrad Beaupierre, venkov v Kentu – 10. července 1816

Jack Ransome vedl svého koně po hřebenu kopce, shlížel dolů do údolí a kochal se pohledem na 14. století přestěhované do současné dynastie Hanoverů. V Anglii stále existuje spousta malých i velkých hradů. Z některých zbývají jen rozvaliny, jiné byly už dávno přestavěné na méně či více pohodlné domy, ale žádný ze středověkých hradů neplní funkci, pro kterou byl postaven. Až na jednu výjimku, a tou je tenhle hrad.

Samozřejmě, velmi pomůže, když je člověk bohatý a lehký excentrik, jako byl zesnulý Peregrine Aylmer. Pak můžete utrácet tisíce liber i svůj čas bádáním o středověku a tvořením svého světa fantazie.

Hrad Beaupierre se momentálně koupal ve slunečních paprscích, odrážel je blýskavou břidlicí svých střech i dokonale opracovanými kameny krémové barvy svých zdí. Jack se pokusil odhadnout, kolik času a peněz stálo tohle vybudovat, vyčistit a opravit všechny zdi a střechy, ale nepodařilo se mu to, a nakonec to vzdal.

Na ústřední věži vlál černý prapor obklopený menšími a lehčími zástavami v červené, modré a zlaté barvě. Budovy obklopoval vodní příkop skutečně

naplněný vodou, po jejíž hladině plavala flotila labutí mířících ke zdviženému padacímu mostu.

„Ona mě pozvala, Altaire," oznámil Jack svému velkému černému valachovi. Ten zastříhal jedním uchem a hrábl podkovou. Pak trpělivě vyčkával. „A to nejmenší, co by měla na přivítanou udělat je, že nechá spustit padací most. Ale možná bych měl vyslat páže na člunu nebo nechat posla zatroubit a oznámit tak svůj příchod, co myslíš? Jaká tu asi panuje etiketa pro ty, kteří přijíždějí na návštěvu s iluzí, že se ocitají ve středověku?"

Popadl otěže, pobídl koně a poslal ho dolů svahem směrem k tomu pohádkovému hradu. Když sestoupili asi tak do půlky kopce, začal se pomalu a se značným vrzáním padací most spouštět dolů, až nakonec s dusnutím dopadl na druhou stranu příkopu. Někdo ho evidentně sleduje.

„Takže si budu muset poradit jen s padací mříží," zamumlal si Jack pro sebe. „Co je ta ženská vlastně zač? Její otec byl blázen, který si chtěl hrát na rytíře v brnění, ale už je skoro rok po smrti." Aha, proto tu možná vlaje ta černá vlajka. Jak si tak mumlal pro sebe, zaslechl rachocení řetězů zpoza zdi a dřevěná, železem pobitá mříž, se za značného skřípání zvedala vzhůru.

Teď už musel překonat jen těžké dubové dveře zpevněné dostatečným množstvím kovových výztuží, že by odolaly i útočícímu slonovi. Jack se sice bavil, ale pomalu ho opouštěla trpělivost. „Očividně jsem si s sebou měl vzít beranidla. Pokud se paní hradu – vlastně *slečna* Madelyn Aylmerová – chce se mnou setkat, měla by nechat otevřít bránu, protože rozhodně nehodlám klepat. Nevláčel jsem se sem až do Kentu uprostřed červencové dostihové sezony v Newmarketu, abych si tady hrál na středověk."

Mlaskl na Altaira a ten vkročil na padací most. Trochu sebou škubnul, když měl pod kopyty jiný povrch a pod ním prázdno, ale potom most přešel. A brána se konečně otevřela.

V oblouku brány panovalo přítmí, a když jí Jack projel, oslepilo ho jasné světlo na nádvoří za druhou bránou. Ocitl se patrně na bitevním prostranství, kde měli být nájezdníci a nepřátelé napadáni ze všech stran i z výšky a zabíjeni. Naskočila mu husí kůže, ale vjel do plného světla. Někdo ho pozoruje. Jack se otáčel s koněm dokola a díval se do oken vysoko nahoru, nijak nezastíral svoji pečlivou pozornost. Zahlédl ovál bledého obličeje, pak záblesk zlatého chomáče a přelud pozorovatele byl pryč.

Dobře by se jí stalo, kdybych se obrátil a vrátil se tam, odkud jsem přijel.

Ale tohle je úkol a ten představuje příjem peněz. A slečna Aylmerová alespoň od něj nežádala, aby se vystrojil do středověké módy. Pýcha je moc krásná věc, ale nejsou to peníze, za které by si mohl koupit jídlo nebo nechat okovat koně. Jack obrátil Altaira a vjel na další nádvoří, kde mu konečně přišel někdo naproti.

Překvapilo ho, že sloužící nemá na sobě středověké škorně a kytlici. I když kožená vesta a pumpky podkoního, jenž se chopil Altairových otěží a odváděl ho do stáje, i černý kabát toho individua, které mu vyšlo v ústrety, mohly pocházet z kteréhokoliv období minulých staletí.

„Pane –“

„Jsem Jack Ransome a mám schůzku se slečnou Aylmerovou.“

„Naše paní Madelyn vás přijme ve velkém sále,“ odpověděl muž se stejným důrazem a intonací, jakou použil i Jack a nedal na sobě znát ani náznak pobavení nebo mrzutosti. „Tudy, prosím, pane.“

Jack ho následoval po kamenných schodech i chodbami vyzdobenými různými tapisériemi, které zářily stejnými barvami jako v ten den, kdy byly vytvořeny. Což bylo pravděpodobně někdy během posledních dvaceti let, připomněl si s lehkým cynismem. Měl za to, že udělat dojem je v tomto fantazijním světě na prvním místě.

Majordomus, tedy měl by to být alespoň majordomus, rozevřel dvoukřídlé dveře pochopitelně z masivního dubu a ustoupil stranou, aby Jack mohl vejít. Dveře se za ním opět zavřely s tlumeným klapnutím.

Velká síň bylo správné pojmenování. Spisovateli Walteru Scottovi by se tu líbilo. Chyběl tu jen fousatý pěvec v rohu sálu recitující píseň posledního skotského barda. Jack sám by dával přednost místnosti, kde by byl menší průvan a pohodlnější nábytek. Strop tvořily tesané trámy a kolem napočítal hned dva, ne vlastně tři krby, ve kterých by se dal rožnit celý vůl. Vzdychl si, když mu zrak padl na značný počet vystavené zbroje a další tapiserie na zdech.

Alespoň že tu chybí harfy a minesengři.

Na vzdáleném konci sálu stál dlouhý dubový stůl, který vyhlížel tak, jako by se na něm měl ten v krbu rožněný vůl porcovat. Teď tu ležela vyřezávaná truhlice. A za tou truhlicí stála vysoká štíhlá postava v modrém. Sluneční paprsky pronikající sem oknem zlatě jiskřily v jejích vlasech – aha, to je ta osoba, která ho sledovala oknem, dohadoval se.

Jack si to namířil ke své nové klientce, podpatky jeho vysokých bot na kamenné podlaze klapaly a tam, kde vstoupil na rákosové rohože rozložené po podlaze, zase šustily. V tomhle hradě musí být v zimě jako v ledárně, i když zatopí ve všech krbech, protože většina tepla asi vylétává ven komínem. Místní

obchodníci s uhlím a dřevem si musí mnout ruce radostí nad tou spotřebou.

Slečna Aylmerová mu zřejmě schválně připravila nevýhodnou situaci, když ho nechala kráčet sálem takovou dálku. Jack nehnul ani brvou, šel zvolna, nakonec se jen společensky usmál, když byl asi dva metry od stolu. Kupodivu, když byl teď uvnitř hradu a měl svou klientku na dosah, cítil stále větší nervozitu.

Ale ne proto, že by ta žena naproti němu vypadala na pohled nepříjemně, i když její vzhled byl rozhodně neobvyklý. Měla na sobě tmavomodré šaty z bohatě nabírané látky, jež byla vepředu pod prsy zdrhnuta do jakéhosi složitého ozdobného pásku. Dlouhé rukávy jí zakrývaly celé paže až ke kloubům prstů, kde byly okraje zdobeny podobným splétaným páskem s květinovým vzorem, stejným, jaký měla vepředu pod prsy.

Dnes se sice nosí šaty s vysoko posazeným pasem, ale tohle nebyl v žádném případě současný model. Ani žádná žena nad patnáct let by nenosila vlasy volně rozpuštěné po ramenou a slečně Aylmerové musí být už přes dvacet. Vodopád vlasů barvy světlého zlata byl po straně přichycen hřebínky, ale jinak ničím neomezovaný měl patrně symbolizovat její panenskost. Alespoň to předpokládal. Někteří muži by to mohli pokládat za výzvu, jiní za vyumělkovanost. Jack se rozhodl, že se zdrží úsudku i komentáře. Ta žena před ním mu nakonec hodlala nabídnout zaměstnání, tak si to přece nebude kazit nějakým trapným nepochopením. Peníze potřebuje pořád.

„Slečno Aylmerová."

„Lorde Dersingtone." Neusmála se, ani mu nenabídla ruku. Modrošedýma očima barvy zimní řeky v bledém obličeji se na něj jen dívala.

Jack měl najednou potíže s dechem. Nebyla klasicky krásná, dokonce mu ani nepřipadala hezká, ale měla cosi v sobě… cosi, co nedokázal pojmenovat. Jakousi éterickou kvalitu, chladný klid, jako by se dívala přes sklo do jiného světa. Přišly mu na mysl kamenné sochy světic, jež si kdysi prohlížel v katedrálách. Oválný obličej zdobil velmi podobný velký nos a oči hleděly klidně na hrůzy světa hříšníků. Podle moderních měřítek byla nehezká, ale milá a načisto odtažitá.

„Posadíte se?“

On svůj titul nepoužívá, což Madelyn dobře věděla, jen chtěla zjistit, jak na tu provokaci zareaguje, jestli alespoň navenek dá na sobě něco znát. Složila si ostýchavě ruce do klína hlavně proto, aby se jí netřásly. „Můj pane –“

„Jen Jack Ransome,“ opravil ji pátý hrabě z Dersingtonu velmi příjemným tónem, odtáhl si židli, vyčkal, až se ona posadí, a potom si teprve sedl asi metr od ní naproti ke stolu. „Jednoduše jsem pan Ransome.“ Odložil si klobouk a rukavice na stůl a prohrábl si jednou rukou pocuchané vlasy stejné barvy jako staré dubové obložení stěn v hradní jídelně.

„Proč svůj titul nepoužíváte, sire?“

„Protože jak jistě víte, ledaže byste si o mně nic nezjistila a o tom silně pochybuju, nemám ani půdu ani křeslo v parlamentě. A co je hrabě bez půdy?“ zeptal se celkem nezúčastněně, jako by spolu vedli akademickou debatu, která se jeho osoby vůbec netýkala. Ale modré oči se nijak nebavily.

„Hrabě bez pozemků je stále hrabě.“ Odpověděla, jako by posouvala po šachovnici další figurku. Jak by na tohle měl asi tak odpovědět?

„Celý *raison d’être* pro hrabata a zbytek aristokracie tkví v podpoře koruny a v podpoře nájemců, aby

mohli poskytovat muže potřebné do bitev. Poslední roky se jejich úloha lehce přesunula do oblasti ekonomiky. Muži s titulem zasedají v parlamentu a přispívají k bohatství země tím, že spravují svá panství. Já žádné pozemky nemám, proto nemám ani žádné nájemce a žádné bohatství. Tím pádem nemám ani žádnou moc a logicky, ani žádnou úlohu jako aristokrat."

„Přesto byste mohl zasedat v parlamentu ve sněmovně lordů," poznamenala Madelyn, protože byla ještě zvědavější, když si vyposlechla vysvětlení z jeho úst. Jeho pevné rty artikulovaly zřetelně, očividně neměly ve zvyky nějak váhat.

„Vybral jsem si, že nebudu marnit čas na místě, kde bych jenom předstíral, že mám nějakou moc. Můžete to nazvat pýchou, pokud chcete, slečno Aylmerová, a asi budete mít pravdu. Ti, jež jsou mi společensky rovní, mi říkají Jan Bezzemek, což dobře vystihuje nedostatek respektu k mému postavení, neřekla byste? Proto raději věnuji čas a energii tomu, kde můžu dosáhnout nějakých výsledků."

„Král Jan ztratil své anglické državy v prohraných bitvách ve Francii, a tím se mu dostalo přezdívky *Bezzemek*. Ale pokud vím, vy jste neudělal nic špatného, abyste ztratil svá dědičná práva." Byla zvyklá jednat s obtížnými muži a předem se připravila a zocelila, aby zvládla tohoto. Nehodlal jí bránit v sondování, co si může dovolit, dokud nepochopí, s kým jedná – bylo toho v sázce příliš mnoho.

„Ne, neudělal," souhlasil. „Ale to mi nebrání, abych nepokračoval ve svém zvoleném oboru stejně, jako bych pečoval o svoje pozemky. Dávám přednost realitě, neoddávám se marnému snění." Madelyn si všimla, že se ani nerozhlédl kolem sebe, když to říkal. Jako by jednoznačně očekával, že pochopí, co jí

tím chce říct. Zdálo se jí, že pohrdá tím, co vytvořil její otec.

„Vybral jsem si svoje místo ve světě a dosáhl jsem ho jen svými silami," pokračoval Jack Ransome. „A předpokládám, že přesně kvůli tomu jste si mě pozvala, nikoliv, abyste se mnou probírala otázku existence nebo neexistence mých pozemků."

Bude lépe přestat ho pokoušet, než se zvedne a odkráčí odsud, řekla si v duchu Madelyn. *Nebo než se rozzlobí.* Vyhladila faldík na sukni u kolen, opět složila ruce klidně do klína a přiměla se pokračovat. „Vy pracujete jako vyšetřovatel?" Věděla pochopitelně, že ano, ale zajímalo ji, jak tenhle člověk sám svoji práci popíše.

„Jednám v zastoupení osob za plat. Působím, aby se některé věci staly, nebo bráním, aby se určité věci nestaly. Samozřejmě to zahrnuje i všelijaká šetření," odpověděl. Pohled tmavomodrých očí byl jasný, netěkal ani nevykazoval rozhořčení nebo netrpělivost, ale ani se nijak neradoval, že měl hovořit o sobě. *Osvěžující novinka sama o sobě…* Je zajímavý, a to jí pomáhalo, aby se uklidnila.

„Jestliže se synáčci zapletou s nevhodnými ženami nebo jsou voděni za nos jinými, pomáhám jim z té šlamastyky ven. Jestliže se nápadník pro něčí dceru jeví až příliš dobrým, aby to byla pravda, uvádím věci na pravou míru. Jestliže se ztratí důvěrná korespondence nebo přicházejí anonymní dopisy s výhrůžkami, vyřeším to za vás. Nebo kdyby se snad jednalo o vydírání, odhalím a odstraním vyděrače."

Asi by se neměla ptát, *jakým způsobem* ho asi tak odstraní nebo *kam* ho odklidí. Madelyn odolala pokušení. Nepotřebuje žádnou z jím nabízených služeb.

Pan Ransome se opřel na židli o opěradlo, zkřížil před sebou nohy v kotnících a zvedl tázavě tmavé

obočí. „A jaké služby ode mě požadujete vy, slečno Aylmerová?“

Madelyn zjistila, že ještě není připravená vybalit na něj celou pravdu. Potřebuje nejdříve nabrat trochu odvahy. Nebo možná by stačilo, aby hlouběji pohřbila svoje pochyby o otcově poslední vůli. Trápilo ji svědomí. „Předpokládám, že víte, kdo já jsem, z jaké rodiny pocházím a proč bydlím tady na hradě?“ zeptala se ho.

Madelyn spíš cítila, než viděla, že má nyní jeho plnou pozornost. Zdá se, že si o ní leccos nastudoval. „Váš otec, pan Peregrine Aylmer, byl posedlý dvěma věcmi: středověkem a svým rodokmenem, a to i v obráceném pořadí. Zdědil velké bohatství a použil ho, aby přestavěl tento hrad a mohl se cele ponořit do světa fantazie, což si, jak předpokládám, mohl celkem dobře dovolit, když přihlédnu k velikosti jeho dědictví a jeho, řekl bych, skvěle vynášejícím investicím. Nedávno zemřel a vy jste jeho jediná dědička.“

„Ano, to je všechno správně. Neexistují mužští potomci, kteří by dál nesli naše jméno. A to sahá zpátky až do prvního tisíciletí našeho letopočtu a odvozuje se od starého anglosaského slova *aethelmaer*, což znamená *slavný šlechtic*. Naše genealogie je starší než kterákoliv zaznamenaná dynastie anglických králů, dokonce starší než genealogie kterékoliv dnešní anglické šlechtické rodiny.“

„Všechny rody, dokonce i ty nejchudší, by bylo možné vystopovat až do nejstarších dob, kdyby existovaly nějaké záznamy,“ namítl muž, jehož odmítaný titul pocházel od Tudorovců. Měla za to, že ona zná genealogii jeho rodiny lépe než on sám. Jen pokrčil rameny. „Dostali bychom se až k Adamovi. Někteří znají historii svého rodu nebo vymyšlené historky o něm lépe, jiní hůře, to je celé.“

„Náš rodokmen je zdokumentovaný. A můj otec si přál syna, aby naše jméno pokračovalo, aby syn pokračoval v tom, co jeho otec započal. Moje matka zemřela i s mým čerstvě narozeným bratříčkem před šesti lety. Já jsem jediný přeživší potomek ze sedmi dětí od dvou manželek. Úmrtí druhé ženy zlomilo mému otci srdce."

„A to ho vyprovokovalo k ještě větší posedlosti hradem?" zeptal se Ransome chladně.

„Nebyl *posedlý*," namítala vehementně. Otec jednal správně, musela tomu věřit. Každý byl proti němu zaujatý. *Dokonce i já – někdy*, pomyslela si s pocitem viny.

Teď měla v úmyslu trochu otřást chladným klidem Jacka Ransomea, ale zdálo se, že jeho hned tak něco nerozhodí. Madelyn ztišila hlas a přinutila se k obvyklému klidu. „Hrad Beaupierre je výsledek práce velkého badatele, umělecký výtvor, který navrací do života ztracenou minulost. Můj otec tomu zasvětil celý život." Copak to nikdo nevidí. I ona, přestože věděla, co to všechno stálo, neměla žádné pochybnosti. A Jack Ransome je vzdělaný muž, měl by si domyslet, co to stálo peněz, času i zaujetí.

„A vy jste také byla pro svého otce vědecký objekt, umělecký kousek, slečno Aylmerová?"

Já jsem byla zklamáním. Děvče. Samozřejmě že jsem nebyla žádným uměleckým dílem. Byla jsem… vlastně jsem… selhání.

„Přirozeně jsem svého otce podporovala. Rozhodl se, že bude žít v epoše rytířství a krásy, ve světě zasazeném do anglického venkova, ve světě starých dobrých řemesel. Ne v moderním světě páry, rychlosti a velkoměst, bídy a ošklivosti." Uměla všechny argumenty nazpaměť.

„Aha, chápu."

Očividně pronesl zdvořilou lež. Obličej muže sedícího proti ní měl strnulý výraz, kterým nejspíš zakrýval buďto úšklebek nebo chuť se rozesmát. Jemné vrásky v koutcích očí jí napovídaly, že smích bude ta správná varianta. V žádném případě nebude zdrojem jeho pobavení – vlastně se jeho posměchu bála, i když ne tolik jako jeho hněvu. Ale teď o tom nebude přemýšlet, existuje spousta věcí, kterých se také bojí.

Madelyn ovládla dýchání a přiměla se, aby s klidem a pevně pohlédla přímo na Jacka Ransomea. Každá zpráva o něm vyzdvihovala jeho inteligenci, žádná nepsala o tom, že by měl nevypočitatelnou povahu, sklony k násilnictví nebo že by snad špatně zacházel se služebnictvem, kterého stejně moc neměl. Nemá sklony k opilství ani k nezřízenému životu. Je zdravý, sportuje, a proto má zřejmě tak široká ramena a svaly, které jsou vidět pod těsnými kalhotami. Obrátil se zády ke společnosti. Ta se mstila tak, že ho překřtila na Bezzemka a měla mu za zlé, že pohrdá svým titulem. Ale mnozí z vyšší společnosti se na něj neváhali obrátit, když jeho pomoc potřebovali. Měl přátele, některé velmi nekonvenční, některé dokonce velmi pochybné pověsti.

Je nebezpečný, stálo v obdržených zprávách, ale bohužel se nezmiňovaly o tom, komu by mohl být nebezpečný kromě už zmíněných vyděračů. Výsledkem je, že je pravděpodobně nemilosrdný, ale čestný. Umíněný, obtížný a samostatný.

Nikdo se ovšem ve zprávách nezmínil o tom, jak Jack Ransome vypadá. Že má rovný nos, pevné hranaté lícní kosti a pohled připomínající kočkovitou šelmu. Zprávy se nezabývaly tvarem úst naznačujících smyslnost a kontrastujících s celkově přísným vzezřením. A pak ty jemné vrásky smíchu kolem očí…

Tedy tohle všechno… by bylo přijatelné.

„Nedáváte ani trochu najevo zvědavost, proč jsem si objednala vaše služby, lorde… promiňte, pane Ransome."

„Vy mi to jistě povíte, až přijde ta správná chvilka. Ale ať už mne v nějaké záležitosti angažujete nebo ne, vaši obchodní zástupci určitě dostanou účet za dnešek a za výdaje cesty z Newmarketu sem a zpátky. Pokud chcete utratit tyhle peníze za nezávazný hovor, je to vaše starost, slečno Aylmerová."

Velmi chladný a velmi profesionální přístup podle mého názoru.

Madelyn neměla žádné zkušenosti v jednání s podobnými profesionály kromě pana Lansinga, což byl správce jejího otce, člověk, který se staral o obchodní záležitosti. A ten se jen obtížně vždycky přinutil k tomu, aby s ní mluvil, protože byl naprosto vyveden z míry situací, že musí jednat se ženou a jí se zodpovídat. Očekávala, že muž naproti ní bude velmi znepokojen tím, že ona vedle sebe nemá žádnou gardedámu, ale možná si to jen představuje, protože jí chybějí zkušenosti se světem za hradbami tohoto hradu, ve kterém se ukrývají všechny její smutky i ztracené naděje.

Vstala, byla ráda, že se může opírat o stůl, aby se nechvěla. On povstal také, je dobře o hlavu vyšší než ona, přestože ona je na ženu velmi vysoká. „Prosím, posaďte se." Víko za skřípalo, jak otevírala truhlu, dokud pohyb víka nezastavil řetěz. Vznikla tím jakási přepážka mezi panem Ransomem a obsahem truhly. Madelyn vybrala z truhly roličky papíru a archy pergamenu a položila je na stůl na jednu hromádku u své levé ruky a znovu se posadila.

„Co od vás požaduju, pane Ransome, je manžel."

Zkoušela si tuhle větu dost dlouho, proto se jí

hlas ani dost málo nechvěl. Tahle situace byla natolik zvláštní a hrozivá, že připomínala zlé noční sny a noční můry přece nejsou realita. Otec zanechal dost podrobné a přesné instrukce a ona ho vždycky poslouchala, což udělala i tentokrát. Přesto nezvedla oči a měla je stále upřené na ruličky a pergameny, které jí šustily pod rukou.

„Pak se obávám, že jste si vybrala špatného muže. Nezabývám se dohazovačskými službami.“ Když zvedla oči, pan Ransome se vrtěl na židli, jako by se chtěl opět zvednout.

„Vy jste mi nerozuměl, což je pochopitelné, protože jsem se nevyjádřila dost jasně. Já po vás nechci, abyste mi našel manžela. Já si přeju, abyste si mě vzal. Vy sám,“ dodala, pro případ, že by to zase řekla nějak zamotaně.

DRUHÁ KAPITOLA

Jack Ransome se zvedl ze židle. Postavil se a díval se na ni svrchu a srdce se mu prudce rozbušilo. V duchu počítal jeho údery a po čtvrtém se opět pomalu posadil.

Madelyn se soustředila na něj, ne na svůj protestující žaludek. Aha, takže ho lze překvapit, dočkat se přirozené reakce, i když teď už se opět vrátil do svého obvyklého stavu naprostého sebeovládání.

„Proč?“

„Nemám v úmyslu zemřít jako stará panna, což znamená, že se musím vdát. A můj otec si velmi přál, abych se provdala za muže s rodokmenem, který se dá vysledovat až do doby Viléma Dobyvatele, muže s dobrým vychováním. Měl v úmyslu se na vás s návrhem sňatku obrátit. Ale potom zemřel.“

„Titul hraběte byl udělen mému předkovi Jindřichem VIII. Ransome té doby získal jeho náklonnost z jakýchsi důvodů, které jsem nikdy nepochopil, ale určitě to nebylo nic čestného a chvályhodného. Jeho otec získal titul barona, protože moji předkové si zvolili správnou stranu v bitvě u Bosworthu, ale hrabství z toho udělal až Jindřich VIII.“

No, alespoň se mi do očí nevysmál nebo rovnou neodešel.

„Nejsou zaznamenány žádné šlechtické tituly před 16. stoletím,“ začala. Mohla by mu přednášet

na toto téma celé dopoledne, kdyby o to měl zájem, ale správně si domyslela, že by asi neměl. „Tudorovci o tom věděli, protože aristokracie byla těsně příbuzensky spjatá s Plantgenety, proto mnoho příbuzných mělo stejně silný nárok na trůn. Ale otec vystopoval vaši linii až k siru Edmundovi fitzRanulfovi, který bojoval u Hastingsu, a všechny sňatky od té doby byly podle jeho názoru v pořádku."

„No hlavně podle *mého* názoru, když jsem jejich výsledkem," poznamenal Ransome suše. „Téměř naprosto všichni šlechtici mají předky, které se dají podobným způsobem vystopovat hluboko do minulosti, stovky, možná tisíc let zpátky. Královská společnost College of Heralds tráví svůj čas právě podobnou prací." Očividně se baví na její účet, to je jasné.

Musí si zasloužit svoji mzdu, to je mi jasné, pomyslela si a narovnala páteř. A to právě začala, kam se to ještě může dostat?

„Můj otec si přál zetě aristokrata. A šlechticů, kteří mají starobylý původ, nejsou ženatí, jsou vhodného stáří, mají charakter a zajímají se o ženy, těch zase není mnoho." Poslední charakteristika způsobila, že se na ni se zájmem podíval. Podařilo se jí nezrudnout. „Vím o těchto věcech. A abych byla přesná, jenom sedm šlechticů v současnosti těmto podmínkám vyhovuje. Přitom mají titul nebo jsou dědici titulu."

„Děkuju za vaši opravdu lichotivou nabídku, slečno Aylmerová, ale nejsem k mání jako plemenný hřebec." Jack Ransome se natáhl pro rukavice.

Jeho hlas zněl neutrálně, ale krutá slova užil jako zbraň, což byl první náznak emocí kromě překvapení. Mohl docela dobře pronést cosi o pýše, protože ona se jí dost bolestivě dotkla. Najednou se mu udělaly zřetelné vrásky od nosu ke koutkům úst, jako by mu ztuhly všechny rysy v obličeji.

Madelyn bojovala s touhou okamžitě utéct ze sálu a zavřít se do nejvyšší věže na deset let nebo na tak dlouhou dobu, než se jim oběma podaří zapomenout na tenhle rozhovor. Ale on není jediný, kdo má po ruce slova jako zbraň. „Ne? Ani kdyby vám sňatek se mnou zajistil zpátky všechny vaše ztracené rodinné majetky a pozemky?“

Jack Ransome na ni zíral, ani nemrkal, a ona věděla, že si získala jeho plnou pozornost, protože se mu roztáhly panenky jeho modrých očí a ztmavly. „Můj otec, dědeček a starší bratr se rozhodli před deseti lety sáhnout na dědičný majetek. A potom v průběhu osmi let jeden po druhém umírali a můj otec a bratr prodali nebo prošustrovali v hazardních hrách téměř všechno. Poslední zbytky majetku jsem prodal, abych zaplatil jejich dluhy. Jak mi můžete navrhovat, že mi ho celý vrátíte?“

„Když zemřela moje matka a bratříček, otec záměrně vyhledával muže, kteří by byli pro mě vhodní a splňovali jeho kritéria. Dokonce si dal tu námahu a zjišťoval, jaké by byly nejlepší podmínky, aby jim sňatek vyhovoval a byl pro ně přijatelný. Ve většině případů nemohl přijít na nic –“ málem chtěla dodat: *co by mohl použít jako páku*, ale včas se se kousla do jazyka a zarazila, „– účinného.“

Ostatní kandidáti pocházeli, jak Peregrine Aylmer zjistil, z dostatečně zajištěných rodin, které by navíc nebyly nadšené ze spojení s dcerou bláznivého Aylmera, stavitele hradu.

Ale Jack Ransome zdědil titul bez peněz a její otec byl neúnavný ve snaze vysledovat všechny pozemky a majetky. Neúnavný a neúprosný, říkala si, když sledovala, jak se nebojí žádné námahy ani využití každé slabosti, kterou mohl najít, aby si zajistil to, co chtěl. Bádání v minulosti mu zajistilo určité dovednosti,

jejichž pomocí byl schopen vykutat všechny kostlivce v mnoha rodinných skříní.

Madelyn se vymanila z nepříjemných vzpomínek a přiměla se pohlédnout do těch modrých očí, které na ni byly upřeny. „Otec vyhledal každý kousek půdy, každou budovu ze ztraceného dersingtonského majetku a podařilo se mu je získat. Nejdříve se soustředil na vašeho bratra, ale nepřipsal ho na svůj seznam kvůli jeho způsobu života. Ale potom lord Roderick zemřel téměř okamžitě poté, co získal titul a vy jste ho zdědil."

Ještě si pamatovala, jak se její otec vrátil domů a přímo zářil nadšením a radostí. Nařídil, aby vyvěsili všechny vlajky ze všech věží a opevnění na oslavu. Našel ideálního kandidáta na ženitbu a zároveň takového, na kterého by mohl uplatnit svůj vliv.

Pod levou rukou měla hromádku dokladů o jeho skutcích pevnou jako komín z cihel. A pravou rukou zatížila pergamen, který, jak ho rozložila, zrádně šustil pod její třesoucí se rukou. Přinutila prsty ke klidu. „Buď vděčná," řekl jí tehdy otec. „Našel jsem ti muže, jenž se sám oprostil od rodinného zla a mám okovy, které ho k tobě můžou připoutat." Dobře věděla, co otci nesmí na rovinu říct, že takového manžela, který k ní bude připoután rozhodně nechce.

„Vaše matka a bratr zemřeli před šesti lety," řekl Jack Ransome neutrálně. „Šest let – to znamená, že mi tehdy bylo jednadvacet, teprve jsem se začal rozhlížet, bylo mi třiadvacet, když Roderick zemřel. Jak mohl váš otec vědět, že se neožením s někým jiným?"

„Potom by vaše majetky zůstaly zde." Mávla rukou směrem k truhlici. „Byly by návnadou pro toho, kdo by se chtěl se mnou oženit. Všechny majetky Dersingtonů dohromady tvoří velmi působivé věno."

Přišlo jí namáhavé nechat hlas v neutrální tónině

a bez jakýchkoliv emocí, ale Madelyn si pomyslela, že to zvládá docela dobře. Musela tohle udělat jako poslušná dcera, připomněla si znovu. A protože Jack Ransome držel svůj temperament na uzdě, dodalo jí to o trochu víc odvahy. „Podívejte se!“ Otevřela tuhé desky a posunula směrem k němu pravou rukou velký pergamen. Prsty v jeho středu ho přidržovala rozevřený. „Dokument k majetku a statkům Dersingtonů.“

Dokument byl jistě více než 500 let starý a vyrobený z kůže celé jedné mladé ovce. Mírně otlučené pečetě visely na vybledlých stuhách na konci pergamenu, celý arch byl hustě popsán černým inkoustem právnickou latinou. Ransomeovi byli vlastníky panství Dersington od časů Viléma Dobyvatele, ale jejich právo na vybudování si obranného hradu bylo dáno až Edwardem II. právě tímto dokumentem. Nebyl jim tehdy udělen žádný titul, ale byly vytýčeny hranice jejich panství, jejich práva a povinnosti jako lordů sedmi sídel, jež panství zahrnovalo. Tohle byl dokument k samému srdci ztraceného majetku Jacka Ransomea.

Díval se na pergamen a z jeho výrazu se nedalo nic poznat. Potom položil na pergamen svoji pravou ruku a přitáhl si ho k sobě.

Madelyn roztáhla prsty a narovnala svoji pravou ruku, jak jí pergamen pod rukou ujížděl, až se jeho prsty vklínily mezi její a navzájem propletly. „To je pravá listina,“ upozornila ho.

„Já vím, vždyť vidím ty pečetě.“

Také se na ně pozorně zadívala a přeložila si i motto na nich vyražené. *Qui denim meus fidelis*. Budu věrný tomu, co je mé.

Nastalo dlouhé ticho. Měla dost času zjistit, jak teplé jsou jeho ruce, cítila i jemné záchvěvy a napětí,

i když se obojí snažil ze všech sil potlačit. Slyšela dokonce i tiché nádechy a hádala, jak moc úsilí musí věnovat tomu, aby jednoduše nevyrval listinu z jejího držení.

„Prodejte mi to."

„Ne. Nemůžete si to dovolit." Madelynin hlas se skoro nezachvěl. „A kromě toho prodala bych to všechno dohromady, pozemky i budovy, nejen tohle jediné panství."

Ruce se mu třásly, i když se ze všech sil snažil, aby tomu tak nebylo, a podezříval ji, že si je toho vědoma. Jack zvedl prsty z pergamenu, aby se nedotýkal jejích chladných prstů. Přišlo mu, že by mohli pergamen roztrhnout, kdyby na něm svoji ruku nechal, což je samozřejmě nesmysl. Nebo možná iluze. Protože byl a je naprosto šokován, uvědomil si. Kompletně a nečekaně vyveden z rovnováhy, jako by se mu pod nohama pohnula pevná skála.

„Tak vy si chcete koupit manžela, slečno Aylmerová?" zeptal se přímo, protože jí chtěl oplatit to, co právě zažil sám – explodující soudek prachu pod nohama.

„Copak nejsou všechna manželství ve vyšší společnosti uskutečňována na obchodním základě?" zeptala se Madelyn Aylmerová tak chladně a racionálně, že mu dalo dost zabrat, aby zakryl úsměv. „Vždycky tomu tak bylo, v celých dějinách. Tituly za bohatství, spojenectví za půdu, vlastnictví za postavení. Kdybych žila ve 14. století, byla bych provdána už jako dítě právě z výše uvedených důvodů. Nemůžu uvěřit tomu, že důvody šlechtických sňatků by se v dnešní době tolik změnily. Nebo jste natolik smířený se ztrátou rodových panství, že doufáte ve sňatek z lásky?"

Není uvyklá boji, uvědomil si Jack a se značným

fyzickým úsilím se uklidnil. Madelyn Aylmerová se také ovládá, i když je zcela určitě nervózní. To jediné ho zastavilo, aby skutečně nevybuchnul. Možná není dokonce ani zvyklá bavit se s muži, jinými než její otec nebo služebnictvo. Jestli tomu tak skutečně je, pak klobouk dolů, může ji jedině obdivovat. Neměla zřejmě ani tu nejmenší představu, jak by mohl reagovat na její překvapivá sdělení. Kdesi v hloubi mysli sám cítil překvapení, že nezačal hlasitě křičet nebo nepřevrátil ten stůl z naprostého překvapení a totální frustrace.

Položil ruce na dubové dřevo stolu, ale dokumentu se ani nedotkl. Vstřebával to, co až dosud slyšel. Byla mu nabídnuta možnost získat všechno, co otec a bratr Roderick promrhali, všechno, co jim jeho pomatený dědeček dovolil shrábnout. *Všechno*. Půdu, majetky, postavení. Titul. Pýchu.

Ne, tak to není, opravil se, když mu ta slova vířila hlavou. Jeho pýcha a jeho sebevědomí nespočívají v tom, co vlastní, ale v tom, čeho dosáhl. Vybojoval si tuhle bitvu sám se sebou v těch měsících, jež následovaly po bratrově smrti, když spadl ze schodů v klubu opilý, protože oslavoval zdědění titulu. Trvalo mu více než týden, aby se smířil s tím, že zdědil titul, žádný majetek a hromadu dluhů.

Nakonec po bolestivém boji dospěl k něčemu, o čem věřil, že je to správné rozhodnutí. Nehodlal být lordem Dersingtonem, jehož je každému líto, protože nemá majetek, vysmívaným, protože nemá dostatek financí, aby zaujal svoje postavení. Bude stát na vlastních nohou, zvolil si novou roli. Nezastavilo to posměváčky, možná je to spíš trochu povzbudilo. Jestliže vyšší společnost někoho nesnášela, pak to byl ten, kdo se k nim obrátil zády a vykašlal se na své společenské postavení. Protože to mařilo celou jejich strukturu.

A teď mu bylo nabídnuto to, co měl získat dědictvím, zpátky a on cítil tu tíhu mnoha generací, které čekají na jeho rozhodnutí. Jak se tak díval na ten pergamen, cosi hluboko v jeho duši ho popíchlo, jakési bodnutí vosího žihadla, touha po vlastnictví. *Tohle je po právu moje.*

Jack se podíval na ženu naproti sobě. Mohl by říct jednoduše *ANO*, sebrat všechny ty dokumenty a žít tak, jak mu bylo dědičně určeno. Žádalo se od něj jen tolik, aby zapomněl na svoji pýchu a přijal to, že si ho koupila. Ale v téhle rovnici se vyskytují dva lidé.

Co když je Madelyn stejně výstřední jako její otec? Vypadá to, že žila zavřená v tohle hradě po mnoho let. Co když se nebude umět přizpůsobit světu za hradními valy, tomu světu, který nazývala *světem páry, rychlosti a měst, chudoby a špíny*? I když je to vzrušující svět, jeho svět, plný vědeckých a technických novinek, objevů a nových možností. Nehodlá se k němu otočit zády a žít život podle bizarních fantazií téhle ženské. Kdyby si ji vzal, ona by se provdala za muže devatenáctého století a musela by se změnit a přizpůsobit tomu *jeho* světu, *jeho* době. Nenechá se vtáhnout do jejích fantazií.

Každý instinkt v těle mu napovídal, ať po té možnosti skočí, když mu byla nabídnuta, ale přesto… Nemůže přece sprostě využít ženu, která třeba, má-li to říct diplomaticky, nemá všech pět pohromadě. „Vy tohle děláte, protože to bylo přání vašeho otce," řekl Jack dříve, než u něj převládl vlastní sobecký zájem a zdravý rozum. „Přejete si doopravdy provdat se za muže, kterého sotva znáte? Musíte mi prominout moji upřímnost, slečno Aylmerová, ale já chci děti, dědice, a to znamená, že budeme sdílet jisté intimnosti."

„Ale to já chci také." Teď se poprvé začervenala,

a protože má tak bledou pleť, najednou vypadala, jako by zimní slunce nechalo zrůžovět její tváře. „Tím chci říct, že chci děti a jsem si plně vědoma, co to obnáší. Nejsem hlupačka."

„Všechno, co o mně víte, se týká mých předků," namítl Jack v posledním zoufalém pokusu udělat správnou věc.

Správná věc pro mne a možná i pro ni by byla, kdybychom od toho dali oba ruce pryč. Skutečně chci získat zpátky svoji pýchu a své dědictví za cenu toho, že ztratím pýchu jako muž? Mohl bych žít s touhle ženou?

Není krásná a možná je stejně tak výstřední a posedlá minulostí jako její otec. Kromě toho se zdá, že nemá absolutně žádné společenské chování.

Dokonalá manželka pro hraběte, pomyslel si krutě. Zlobil se na sebe. Věděl to stejně přesně, jako když jedna část jeho mozku vnímala, že je opilý, jakmile to přehnal s brandy. A zlost není dobrý základ pro dělání jakýchkoliv rozhodnutí.

K jeho překvapení se Madelyn Aylmerová smála. „Samozřejmě že vaši předkové nejsou to jediné, co o vás vím. Myslíte si, že tu sedím jako Šípková Růženka ve věži a čekám na svého prince, až přijde a proseká se křovím? A mezitím nevím nic o světě venku? Jsem celkem schopná najmout si své vlastní vyšetřovatele. Takže toho o vás vím docela dost, Jacku Ransome."

„Kohože to zaměstnáváte?"

„Na radu našeho správce jsem využila služeb pana Burroughse z Great Queen Street a bratry Dawkinsovy z Tower Hill. Také moji právní zástupci podnikli jistá šetření." Úsměv, jenž se na první pohled zdál tak nesmělý, byl najednou celkem ostrý. „Copak se děje, vážený pane vyšetřovateli Ransome? Nejspíš

se vám nelíbí, když vaše metody použije někdo jiný, že?“

„Ani trochu,“ připustil. Ona nevypadá, že by byla mdlého ducha nebo trpěla nějakými scestnými představami. Slečna Aylmerová má bystrou mysl a možná i smysl pro humor. Snažil se na to dívat pozitivně, ale zjistil, že ho jeho vlastní smysl pro humor opouští. „Dobře vám poradili, tihle pánové svoji práci umějí.“ Každý, kdo ho dobře znal, by už pochopil, že tenhle jeho tón signalizuje nebezpečí. Ale ona ho přece nezná. Alespoň ne příliš dobře i přes všechny informace, kterých se jí dostalo.

Tak co jí asi jeho konkurenti řekli? Že je nemilosrdný, ale drží se zákona – alespoň většinou? Že v poslední době ukončil velmi příjemný vztah s bohatou vdovou o dva roky starší, než je on sám? Že nemá žádné dluhy, které by ji musely znepokojovat, protože hraje jen v mezích svých možností? Ale že dokáže být lehkomyslný, když jde o nějakou sportovní výzvu? Že se snadno rozzlobí, když někdo útočí na jeho čest, a proto už také dvakrát za úsvitu stanul na Hampstead Heath proti muži v souboji? Ať se propadne, jestli se jí zeptá, protože tahle nesnesitelná ženská by mu určitě jejich zprávy předala, aby si je přečetl. Ale ať už v nich stálo cokoliv, nebylo to tak zlé, aby jí to odradilo od jejího záměru.

Je na čase dostat tenhle rozhovor trochu do rovnováhy – zjistit, jestli by mohl vůbec s touhle ženou žít jako se svojí manželkou a pokusit se dojít k nějakému rozumnému závěru. Všechno má svoji cenu, ale některá je příliš vysoká a nelze ji zaplatit.

„Už jste byla uvedena do společnosti? A byla jste představena u dvora? Co vůbec víte o světě za vašimi vodními příkopy?“

Madelyn se trochu zavrtěla, což ji prozradilo stejně

jako úsměv, jež náhle zmizel. Postavila se. „Pojďte, projdeme se po zahradě," řekla a zamířila k malým dveřím v rohu pokoje, než stačil vůbec nějak zareagovat. „Myslí mi to lépe venku. V létě působí tenhle velký sál jako hrobka."

Jack vyrazil za ní a podařilo se mu ji předehnat, aby jí stihl otevřít dveře. „A v zimě je to lepší?" neodpustil si malé rýpnutí. „Když v krbech hoří polena, před nimi leží psi a vám nosí služebnictvo dobré jídlo?"

„Psi? Souhlasím, to by vypadalo dobře," odpověděla a otočila se po něm, jako by se chtěla ujistit, že ji bude následovat do chodby a ven. „Máme psy, samozřejmě. Ale nikdy nesměli dovnitř kvůli tapisériím. Máte rád psy?"

„Ano, mám, i když momentálně žádného nevlastním. Vy žádného svého nemáte? Myslel jsem si, že dívky ve středověku vždycky mívaly malé psíky na mazlení nebo nějaké malé chrty."

„Mám italského chrta a říkám jí Mist. Otec mi ji dovolil, protože je velmi vychovaná. Pro jistotu jsme ji zavřeli do kotce, kdybyste neměl rád psy."

„A kdyby to tak opravdu bylo?"

„Předpokládám, že bych ji tu musela nechat." Poprvé zaslechl v jejím hlase určitou dávku nejistoty.

Pořád se držíme jejího předem promyšleného scénáře, pomyslel si Jack a v duch uvažoval nad tím, jestli si to ona opravdu promyslela jako divadelní představení, kde bude každý hrát svoji roli a každá rekvizita bude mít svoje místo. Jestli to tak opravdu je, pak bude pro milostslečinku Madelyn život za hradbami tohoto hradu dost drsný problém.

„To nebude třeba," ujistil ji. „Tedy jestliže se vezmeme. Mám psy rád. Ale chtěla jste mi říct…" Vtom Madelyn otevřela dveře na konci chodby a on

okamžitě zapomněl na to, o čem mluvil a na co se jí chtěl zeptat. Jen zůstal potichu stát a zíral.

„Pojďte přece." Madelyn zvedla ruku a zvala ho ven. Vyšel ven do ráje. Asi to slovo řekl nahlas, protože se usmála. „Ano tak se říkalo islámským zahradám – rajské. Technicky vzato je to *hortus conclusus*, uzavřená zahrada, ale určitě nestojíte o přednášku. Procházet se, odpočívat, přemýšlet – k tomu je taková zahrada určena. Pošlu pro občerstvení, než si budeme dál povídat."

To už se Jack alespoň trochu vzpamatoval z tepla, vůně, a barev, jež ho v první chvíli úplně ochromily. Odešla pro občerstvení a zavřela za sebou dveře. Začal si zahradu prohlížet stále mírně zmatený. Procházel se po travnatých cestičkách lemovaných jen ke kolenům sahajícím nízkým plůtkem keříků, které zadržovaly bujnou vegetaci pestrobarevných květů. Rostly tu růže, kontryhel, řady rostlin, na jejichž květech hodovaly včely, levandulové záhony, na nichž bylo bzučení včel skoro ohlušující.

Rozhlédl se kolem sebe a zjistil, že je ve vnitřním prostoru hradu, past na sluneční paprsky chráněná ze všech čtyř stran. Ve středu zahrady stál kruhovitý bazének s fontánou. Zamířil k ní meandry cestiček. Ovanula ho intenzivní citrónová vůně, právě procházel kolem bujně zeleného keříku a vzápětí mu pod podrážkami bot zavoněl tymián, jak na něj šlápl.

Fontánu obklopoval nízký travnatý břeh. Posadil se na něj a přemýšlel, jestli je omámený vůní nebo jestli se skutečně přenesl o pět set let zpátky v čase. Bude se muset rozhodnout, co udělá a jak odpoví té ženě, která žije ve svém fantazijním světě. Začínal mít pocit, že ho nějak očarovala, a proto se v tomto stavu nedokáže absolutně o ničem rozhodnout. Nebo je jen ve stavu naprostého šoku?

Konce travnatých sedátek byly ozdobeny vysokými dřevěnými sloupky se spirálkami natřenými bílou, červenou a modrou barvou a na vrcholku se skvěla řezba v podobě některého z bájných zvířat. Opřel se o sloupek s jednorožcem, zavřel oči oslňované odrazem slunečních paprsků ve vodě fontánky a pokusil se přemýšlet.

Co vlastně chci? Co potřebuju? A co bude nejsprávnější udělat?

TŘETÍ KAPITOLA

Madelyn našla Jacka Ransomea spícího uprostřed zahrady, když se vrátila. Chvíli se kochala pohledem na něj, jak odpočívá na slunci. Dlouhé řasy lemovaly modré oči, teď schované za barikádou víček, vysoké lícní kosti a rozhodná ústa zavřená a uvolněná. *Vypadá tak klidně, jako spící kocour*, pomyslela si a pokynula služebné, aby položila podnos na travnaté sedátko pár kroků od něj.

Pak si dala prst na rty, aby služebné naznačila, že má být potichu. Služebné děvče se usmálo a po špičkách odešlo. Madelyn si sedla na okraj fontány a dívala se. Nikoliv na Jacka ale na svůj vlastní obraz ve vodě. Kapičky ho chvilkami rozbíjely, ale ona stejně dobře věděla, na co se do vody dívá.

Není přitažlivě krásná podle současných měřítek – pochopila to docela dobře z novin, časopisů i knih, které se k ní dostaly po smrti jejího otce. Je příliš vysoká, má až moc světlé vlasy – právě jsou v módě brunety. A dále má až příliš světlou až bledou pleť. Smetanově bílá pleť je samozřejmě výsadou šlechtičen, ale měla by být doplněna růžovými tvářemi a červenými rty hodnými obdivu. V neposlední řadě její vlasy jsou příliš rovné a ňadra moc bujná. Pochopila to, když studovala portréty módních krásek a procházela módní časopisy. Nemá nejmenší tušení,

jak by se měla oblékat, co by měla udělat se svými vlasy, jak by se měla chovat. Neměla se s kým poradit. A jen z pomyšlení na dav lidí při nějaké společenské události se jí dělalo špatně.

Na dohled se přiblížila ve vodě malá rybička, ale Madelyn nevzala pro ryby tentokrát žádné krmení, tak jen zašplouchala rukou ve vodě a rozbila svůj obraz, poslala ho pryč společně se záblesky slunce na ploutvích i šupinách té rybky.

„A jste si tím jista?“ ozval se Jack Ransome za ní. Probudil se a navázal na konverzaci přesně v tom bodě, kde skončili.

Madelyn jen kývla hlavou na souhlas, ani se na něj nepodívala. Co jiného by asi tak měla dělat? Zatím neuměla nic jiného než žít v dobách dávno minulých a věděla, že už se nezamiluje. Ta příležitost minula přede dvěma lety. Proto se docela dobře může provdat za tohoto hezkého muže, který je podle všeho dost inteligentní na to, aby ji mohl zajímat, a vypadá dost mužně, aby jí dal děti. Zdá se být galantní i ohleduplný. Alespoň okamžitě nevypěnil poté, co mu nabídla sňatek, aniž by nejdřív prozkoumal svoje pocity. Také se zdá, že se dobře ovládá. Mohla se vyrovnat s mnoha věcmi jednoduše tak, že je snese a vydrží, ale výbuchy mužské zlosti ji děsily.

Zatím nebyla připravena nějak mu předestírat svoje myšlenky. Ani ji před touhle schůzkou nenapadlo, že sňatek bez citů by mohl být snazší než ten, kde jsou ve hře skutečné city. Ale teď jí to připadalo daleko bezpečnější.

„Ano, jsem si jistá. Jinak bych pro vás přece neposlala.“ Otočila se a zjistila, že stojí přímo za ní.

Asi zvolila špatná slova, protože zúžil oči. „Jestliže si mě vezmete, vstoupíte do mého světa, to znamená,

že začnete žít v roce 1816. Rozumíte tomu? Šaty, chování, domov i způsoby."

„Ale tohle –" Madelyn ukázala rukou kolem sebe, „– a to vám musím říct na rovinu, bude ponecháno jako dědictví pro moje děti. Můj manžel nebude oprávněn to prodat, ani užívat příjem pro nějaký jiný účel, než pro údržbu a spravování tohoto panství."

Jack Ransome jen pokrčil rameny. „Jediné, co chci, jsou pozemky a majetek Dersingtonů. Tady to bude spravováno a udržováno přesně podle ustanovení závěti. Ale pokud by to měl být jeden z našich domovů, pak bude muset fungovat podle současných pravidel, a ne jako za středověku. Nechci žít v muzeu. Jestli si vás vezmu a dostanu zpět veškeré naše majetky, pak jim budu dávat přednost, budu jim věnovat čas i pozornost, dokud si nebudu jistý, že budou fungovat tak, jak si představuju. Dokážete to pochopit?"

Přišlo jí zatěžko ovládnout svoji reakci na tak přímočaře a drsně vyjádřený požadavek. Ale nejdůležitější je splnění poslední vůle jejího otce, pokračování rodové linie. Otce zklamala tím, že je děvče, tomu rozuměla. Dívala se na muže stojícího uprostřed její květinové zahrady, pomyslela na děti, které by s ním mohla mít a přikývla. „Ano, to úplně chápu."

Část napětí z toho štíhlého těla stojícího těsně vedle ní vyprchala. Jack Ransome napřáhl ruce a ona mu podala svoje, chladné a vlhké potem. Sevřel je a vytáhl ji do stoje.

„Polibek na stvrzení naší dohody?" zeptal se a zadíval se jí dlouze do očí.

Pořád se zlobí, pomyslela si polekaně. *Nedává to najevo, nekřičí, ale nenávidí to postavení, do kterého jsem ho dostala, nesnáší pomyšlení, že někomu něco dluží*. Skutečnost, že svůj hněv dokáže ovládat a chová se stále velmi civilizovaně, ji děsila možná

víc, než kdyby svoji zlost dal otevřeně najevo. *Bude také nenávidět mne?*

Když Madelyn zavřela oči a naklonila se k němu, přitáhl si ji ještě blíže, přejel jí přes rty svými rty, trochu přitlačil, a když lehce vzdychla, ochutnal je jazykem. Potom zvedl hlavu a ona otevřela oči. Okamžitě se ztratila v temných ale žhavých hlubinách jeho očí, ve kterých viděla cosi víc než jen hněv.

Touha? Po mně? Ale ať to bylo cokoliv, rychle to pominulo a on se jen usmíval, odtáhl se od ní a pustil ji z objetí. Hraje si s ní vlastní představivost, to je jasné. Představivost a nezkušenost. Anebo zbožné přání. Ovládá ji přání, o kterém si myslela, že už ho nebude schopna.

„Předpokládám, že dalším krokem bude, aby se moji právníci spojili s těmi vašimi. A také mám za to, že jsou tu správci majetku?“

„Ano, správci jsou tři. Ale jsou přísně vázáni podmínkami otcovy poslední vůle a nemůžou bránit našemu sňatku. Dám vám jejich adresy, než odjedete, pane Ransome.“

„Děkuju.“ Ale neměl se k odchodu. „Tuhle zahradu vytvořila vaše matka?“

„Ano. Když můj bratříček zemřel, byla… dozvěděla se, že už se asi neuzdraví, požádala mě, abych se o zahradu postarala, až umře. Máme ale taky tři zahradníky, zahrada vyžaduje poměrně dost péče.“

Rozhlédl se kolem sebe. „Neviděl jsem tu skoro žádné služebnictvo.“

„Můj otec si přál, aby se drželi z dohledu, jak je to jen možné. Je tu potřeba dost lidí, aby se postarali o celý hrad, ale nebylo snadné si je udržet, když otec trval na dobových kostýmech. Tvrdil, že to kazí atmosféru, když se potulují kolem v moderním oblečení.“

Jack Ransome se nenamáhal skrýt svoji pobavenou reakci. „Váš otec byl dost posedlý, co?“

To bylo těžké popřít. „Hrad byl pro něj všecko a také byl perfekcionista. Předpokládám, že takoví jsou všichni skuteční umělci.“

„Ale pro vás to muselo být těžké, když od vás vyžadoval celou dobu tutéž dokonalost?“

„Já tak byla vychována. Miluju tohle místo a byla bych ráda, kdyby se z něj stal opravdový domov, i když se bude muset leccos změnit.“ Jakmile ta slova vypustila z úst, uvědomila si, kolik toho o sobě prozradila. Domov, obyčejný dům, nedokonalý, pohodlný. Milovala tenhle hrad, nic jiného neznala, ale nebyl to domov, pro ni to byl stav bytí. Jack Ransome po ní přejel pohledem, jež mohl znamenat soucit nebo pochopení. Možná i podráždění z toho, jak je sentimentální. Madelyn jen hrdě zvedla bradu a jeho pohled opětovala.

„Jak je to dlouho, co vaše matka zemřela?“

„Zemřela měsíc po bratříčkovi.“ Jistě mu jí bylo líto. „Předpokládám, že byste se rád vrátil domů, pane Ransome. Kdybyste šel laskavě se mnou, našla bych vám adresy, které budete potřebovat.“

„A nemohla byste mi říkat Jacku, když jsme teď vlastně zasnoubení?“ Znělo to spíš pobaveně než svádivě, i když to říkal hlubokým a důvěrným tónem. Dlouho potlačoval hněv a teď chce pro ni tu situaci trochu zlehčit, řekla si. A to je lepší, než předpokládala. Čekala muže, který se chopí toho, co se mu nabízí a bude jí pohrdat.

„Tak dobře, a mně říkejte Madelyn.“ Určitě by nečekal na její dovolení.

Zdálo se poměrně dlouho, než našla příslušné adresy, než mu nechala přivést koně. Přitom

nemluvila. Jack vyplňoval trapné ticho zdvořilými poznámkami o hradě a jeho vybavení, ptal se jí na zbraně a brnění, zjevně ho zajímalo, jak byly pro hrad tkány tapisérie na kontinentě, když byl kontinent až do loňského roku v podstatě nedostupný. Madelyn si představovala, že je asi jen netrpělivý a byl by už nejraději pryč.

Doufala, že mu odpovídala dost rozumně, ale neměla absolutně žádnou zkušenost s tím, čemu se říká společenská konverzace. Když si Jack natahoval rukavice, rozhlížel se znovu po prázdné velké síni. „Domnívám se, že tu máš společnici, která s tebou žije? Snad některá ze starších příbuzných?“

„Ne, nemám vůbec žádné blízké příbuzné, mám jen svoje služebné.“

„Tak potom přátele? Asi stále bys měla nosit smutek –“ upřel zamračený pohled na její barevné šaty, „– ale až přijedeš do Londýna, aby sis nakoupila výbavu a tak dál, budeš potřebovat někoho, s kým by ses poradila, jak to chodí. Rok od smrti tvého otce bude brzy u konce, nemám pravdu? Myslím, že tou dobou už vyřešíme všechny problémy a nebudou žádné námitky proti tomu, aby ses před svatbou ukázala ve společnosti. Samozřejmě touhle dobou je Londýn celkem klidné a tiché město.“

„Ne. Tedy chci říct ano, nebude trvat dlouho a smuteční doba skončí, nosila jsem černou jen několik dní.“ Nebyl tu nikdo, koho by svými barevnými šaty pobuřovala, tak proč se trápit v černé déle, než pár dní po pohřbu? Připadala by si v černých šatech jako pokrytec. A kromě toho pro středověk byla smuteční barvou bílá, ve které ovšem vypadala naprosto příšerně. „Já nemám… otec se tady v okolí s nikým nepřátelil.“ Ve skutečnosti se rozhádal s každým ze svých sousedů kvůli různým věcem. A ti, se

kterými se nerozhádal, ho považovali za výstředního podivína v lepším případě a za blázna v tom horším.

„Musela ses cítit osamělá." Zase mu jí bylo líto.

Madelyn zaťala zuby a pokusila se o úsměv. „Člověk si zvykne. A otec sem zval dost hostů." Všichni to byli samozřejmě muži a ve středních nebo starších letech a také podobně postižení středověkem jako její otec. Možná ji dámy z londýnské společnosti budou považovat za výstřední a nebudou se s ní chtít přátelit, ale alespoň nebude uvězněna v těchto zdech, i když je tu ráda. *A jednoho dne třeba přijdou děti*, řekla si statečně. Přimkla se k té naději, i když jí při pomyšlení na to, že se vydá do světa a svěří se do rukou tohoto cizince s inteligentníma očima, šimrali v břiše motýlci. Hlavně při vzpomínce na jeho rty slibující další důvěrnosti, jež ji děsily.

Konečně přivedl podkoní jeho koně na nádvoří, a tak měla alespoň námět k hovoru. „To je ale pěkné zvíře."

„Děkuju. Jmenuje se Altair, pochází z Irska a je velmi vytrvalý. Jezdíš na koni?"

„Ano, mám jezdeckého koně." Vypadal překvapený jejím výběrem slov. „Je to mimochodník, dneska už jsou samozřejmě velmi vzácní."

„To bych velmi rád viděl. Ale to musí znamenat, že nejezdíš na moderním dámské sedle?"

Přikývla. „Předpokládám, že se to budu muset naučit."

„Jinak budeš v Hyde Parku představovat velkou senzaci. Představuju si, že středověké sedlo pro ženy je nutilo mít nohy na jakémsi prkně?"

Překvapil ho její smích. „Ve středověku jezdila většina žen za mužem na jednom koni nebo jezdily jako já, to znamená obkročmo."

„Ne v Hyde parku, tam tedy ženy obkročmo nejezdí!"

Podkoní se na ně zvědavě podíval a Jack ztišil hlas. „Ani nikde jinde, kde by tě mohl někdo vidět. Naučím tě jezdit v dámské sedle, až se vezmeme."

„Děkuju." V duchu měla velké podezření, že to bude mnohem víc omezující než její způsob jízdy. A jízda na koni stejně jako zahrada představovala její oázu svobody a úniku. „Ale třeba ruská Kateřina Veliká jezdila obkročmo, jak jsem se dozvěděla."

„Kateřina Veliká dělala spoustu věcí, které by mě velmi rozčilovaly, kdyby je dělala moje manželka," řekl. Slyšela v jeho hlase, že ta spousta věcí je poměrně šokujícího charakteru a rozhodně nemá v úmyslu jí vypočítat jejich seznam. Musí si sama najít nějakou literaturu, kde se o tom něco dozví.

„Budu muset jet." Jack Ransome jí zvedl ruku ke rtům v galantním gestu, které ji však téměř vyděsilo. „Dnes jsme prožili den plný překvapení, Madelyn."

„A příjemných?" zeptala se, i když věděla, jaká by asi byla pravdivá odpověď.

Zúžil oči a ji napadlo, jestli si myslí, že s ním flirtuje. „Některá z nich. Pečuj o svoji zahradu, má paní, a já ti napíšu."

Madelyn vyběhla nahoru do věže u hradní brány a dívala se, jak Jack odjíždí na svém velkém koni. Lehce cválal vzhůru do vzdáleného kopce, očividně se cítil v sedle jako doma. Stála na věži dlouho poté, co jí zmizel z dohledu a přemýšlela. Tenhle muž se stane jejím manželem. Bude s ním spát, pozná jeho dlouhé, pevné tělo. Bude s ním sdílet jednoduché záležitosti každodenního života. Možná budou společně stárnout. A snad pozná i toho skutečného muže za onou pečlivě střeženou venkovní fasádou.

Vítr zesílil, plácal hlasitě zástavami nad její hlavou, vlasy jí šlehal po tváři. Madelyn se zachvěla chladem a šla najít pana Lansinga, který byl už zaměstnancem

jejího otce a který teď se skřípajícími zuby pracoval pro ni.

Její otec ji nijak neinformoval o finančních záležitostech, protože, jak říkal, ženský mozek není pro takové věci stvořený. Měla velké podezření, že je to spíš otázka výchovy a předpokladů než mozkové kapacity a vůbec nečekala, že pan Lansing bude zastávat jiný názor.

Rezignovala tedy a nepřemýšlela o tom dál až do chvíle, kdy několik měsíců po otcově smrti zaslechla rozhovor podkoního a kočího, jak se baví o někom, kdo ve vesnici zemřel. Hovořili o tom, že jeho dědic s rozladěním zjistil, že zdědí všechny peníze a majetek toho zesnulého, ale až zaplatí hypotéky, dluhy a půjčky.

„A to je dost tučná sumička," komentoval to kočí Tom, „jen nevím, proč si stěžuje, protože poslední vůle takhle bývají vždycky sepsány."

Ale v otcově poslední vůli nebylo o dluzích, půjčkách nebo hypotékách ani slovo. Přemýšlela o tom několik dní, až se dostavily obavy. Co když měl otec dluhy? U půjček a hypoték by jistě pan Lansing zařídil jejich splácení v řádném termínu. Ale dluhy? Otci by se podobalo, že zapomněl platit místním lidem dřív, než to bylo absolutně nutné.

Teď si uvědomila, že je třeba to okamžitě zjistit. Lansing seděl za svým psacím stolem obklopen horou šanonů. Odložil pero a postavil se, když vešla. Vždy se choval s prkennou zdvořilostí, ale přísahala by, že potlačil povzdych nad tím, že ho vyrušila z práce.

„Pane Lansingu, zanechal můj otec nějaké dluhy, půjčky nebo hypotéky?"

„No, ano, slečno Aylmerová." Nedíval se jí do očí, hrál si prsty s perem. „To je obvyklé pro každého

džentlmena. Půjčky a hypotéky jsou nápomocné při toku peněz…“

„Ano, ano, chápu, ale dluhy?“

„Ano, nějaké tu jsou,“ pronesl opatrně.

„A jsou stále nevyrovnané?“

„Ano, pánovy instrukce zněly, že mají být zaplaceny jenom pod pohrůžkou… tedy chci říct ne okamžitě.“

„Aha.“ Chápala to až moc dobře. Není divu, že otec byl velmi bohatý muž, když nikdy neplatil těm, kterým dlužil, dokud nehrozily právní postihy. Používal půjčky a hypotéky, aby pro něj peníze pracovaly čím dál výnosněji. Alespoň to předpokládala, ale do podrobností se tím nechtěla zabývat, byla líná zjistit, jak to funguje.

„Tak, pane Lansingu, můj příkaz zní, aby všechny dluhy byly okamžitě zaplaceny. A všechny příští účty budou propláceny do měsíce. Také zařiďte, aby byly vyřízeny a vyplaceny všechny hypotéky a půjčky.“ Panu Lansingovi spadla čelist. „Budu se vdávat, pane Lansingu, a přeju si začít manželský život s absolutně čistým štítem.“

„Já… ale slečno Aylmerová, budu muset leccos prodat, abych mohl všechny závazky okamžitě splatit… je to dost složité, to jistě chápete.“

„Ne, nechápu. Přece je to jednoduché, existuje tohle panství a pak majetky Dersingtonů, nemyslíte?“

„No… ehm… ano. I když je tu také ten… tedy chci říct, že bude nutné zbavit se některých rezerv, něco z toho prodat.“

„Myslela jsem si, že můj otec byl bohatý člověk.“ Obrátila se na pana Lansinga a upřeně se na něj zahleděla. Copak tenhle člověk zpronevěřuje peníze?

„Byl bohatý, byl, slečno. Ale finance jsou velmi složitá záležitost. Mít hotovost a sedět na ní je špatná

politika – peníze se musí poslat do světa, aby pracovaly a vydělávaly.“ Drmolil rychle. „Takový váš požadavek a v tak krátké lhůtě –“

„Udělejte to, pane Lansingu. Ale neprodávejte nic z dersingtonských majetků, protože já si budu brát lorda Dersingtona, rozumíte?“

„Jeho lordstvo si jistě nebude přát, abych udělal takové ukvapené akce. Vy úplně nerozumíte –“

„Mně se to zdá celkem jednoduché. A také mám za to, že jste si dobře vědom toho, že tenhle majetek kontrolují správci. Chcete mi naznačit, že to, co po vás žádám, je z nějakého důvodu nemožné udělat?“

„Ne, to ne, slečno Aylmerová, ale –“

„Chcete si udržet svoje zaměstnání, pane Lansingu? Protože mně se zdá, že jste velmi laxní v provádění mých instrukcí. A já jsem vaše zaměstnavatelka.“ Vnitřně se celá chvěla. Co se to s ní stalo? Během jednoho dne požádá o ruku naprostého cizince a vzápětí vyhrožuje někomu, kdo byl ve službách jejího otce po celá léta. Nikdy nikomu nevyhrožovala, ani té nejlínější pomocnici v kuchyni.

„Samozřejmě, slečno Aylmerová. Zařídím to přesně tak, jak požadujete.“

Ten chudák úplně zbledl. Jsem stejný tyran, jako byl můj otec.

„Děkuju vám, pane Lansingu. To bude úplně vyhovovat,“ řekla Madelyn a usmála se.

Odcházela a nechala tam pana Lansinga, který si otíral zpocené čelo velkým kapesníkem. Jen ho ještě víc utvrdila v názoru, že ženy nejsou schopné řídit finanční záležitosti, ale bylo jí to jedno. Nebude mít na svědomí, že se neplatí těžce pracujícím lidem.

ČTVRTÁ KAPITOLA

15. srpna

Ujednání byla odsouhlasena a podepsána, a protože období tvého smutku právě skončilo, myslím, že by bylo na čase, abys přijela do Londýna, pořídila sis výbavu a abychom se také domluvili na svatbě.

Madelyn poklepala jedním prstem na stránku dopisu a vyhlédla ven z okna kočáru. Pokusila se rozhodnout, co vlastně cítí kromě samozřejmé a naprosté paniky – jestli je to nervozita nebo smíření.

Najal jsem pro tebe společnici. Louisa, lady Fairfieldová, je vdova, asi třicátnice a má obdivuhodné množství známých. Věřím, že ti bude hodně k užitku, aby ses dobře přizpůsobila životu v Londýně.

Samozřejmě nemohl napsat, i když si to myslel, *až se budeš silou mocí vzpouzet, abys byla vtažena do 19. století*. A také: *aby tě mohla otesat do podoby, která by mne neděsila*.

Dospěla k definitivnímu závěru, že je to panika, co cítí. Znepokojení a podobné eufemismy, které je její nastávající schopen vymyslet, společně

s rozhodnutími, jež dělá, aniž by se jí zeptal na názor, v ní tu paniku vyvolávají.

Když mi sdělíš, kdy bys mohla přijet, pošlu pro tebe kočár s jízdním doprovodem a také komornou, kterou pro tebe lady Fairfieldová našla.

Je docela zábavné zjišťovat, jak vznětlivost může uklidňovat nervy. Pro ni je to novinka, protože nikdy nedovolila svému výbušnému temperamentu, aby nad ní převzal vládu. Madelyn se dlouze nadechla, uklidnila se, a pak teprve pokračovala ve čtení, i když by mohla celý ten dopis odrecitovat zpaměti.

Přirozeně, když ti komorná nebude vyhovovat, můžeš ji vyměnit, až přijedeš do Londýna.

Předpokládám, že budeš chtít bydlet v městském domě Dersingtonů na náměstí St. James's. Tvůj správce mě informoval, že je v poměrně dobrém stavu, i když tam několik měsíců nikdo nebydlel. Ujistil mne, že dům bude připraven na tvůj příjezd a bude najato veškeré služebnictvo.

Věřím, že tě dopis zastihne při dobrém zdraví.

Tvůj J. R.

Nic na tom dopise nebylo až tak výjimečné, říkala si v duchu asi tak po padesáté, když kočár mířil směrem k Sittingbourneu. Souhlasila s tím, že si ho vezme, že se bude muset naučit, jak se chovat v současné módní společnosti. Všechno, co udělal, bylo naprosto správné a korektní – až příliš. A to mě právě mate, říkala si Madelyn. Tohle a také to, jak je naivní. Jack Ransome není její milenec, ani přítel. Dokonce není ani známý, proto o něm nemůže přemýšlet jako o někom z těchto kategorií. Tohle je domluvený sňatek mezi dvěma cizinci zorganizovaný jejím otcem vlastně ze záhrobí. Měla by být vděčná,

že ji její snoubenec nezahrnul výlevy citů, které necítil a neočekával, že je bude opětovat.

„Slečno Aylmerová? Přejete si jít do restaurace na nějaké občerstvení?“

A to je další problém. Maud Harperová, komorná, která přijela v kočáře společně s kočím, dvěma podkoními a dvěma jezdci jako doprovodem, je naprosto dokonalá. *Samozřejmě že taková musí být.* Kompetentní, taktní a velmi kvalifikovaná. Přece byla vybrána, aby ji předělala.

„Děkuju, Harperová, ale ne.“ Ihned se nad svou odpovědí zamyslela. Nechce se jí jít do hostince a komorná je natolik vychovaná, že tu nenechá svoji paní samotnou. „Na druhou stranu by asi bylo rozumné vypít si šálek kávy a… ehm… tak podobně.“

Pomalu odcházeli do hostince George Inn, lokaj vpředu, aby jim otevřel dveře a Harperová jeden krok za nimi. Madelyn vězela v nových šatech, které jí poslala lady Fairfieldová. Připadaly jí lehounké, ušité z příliš tenké látky. Korzet, na který nebyla zvyklá, jí různě škrtil a byl velmi nepohodlný. Vlasy jí Harperová vyčesala a zapletla do nějakého složitého drdolu, a to bylo úplně špatně, protože tím jí nechala šíji úplně holou vystavenou chladu. Zkrátka ze zrcadla na ni zírala úplně cizí postava i obličej – dlouhý nos a příliš bledé řasy, lícní kosti zastíněné kudrlinkami a kanýrky.

Hostinský si pamatoval jejího váženého otce, takže se konalo velké klanění až poklonkování, i když kočár byl jen najatý stejně jako koně, kočí a doprovod. Divila se docela, že hrabě neposlal svůj kočár, ale po chvíli přemýšlení si uvědomila, že asi žádný nemá. A také je zajímavé, říkala si v duchu, že neutrácí její peníze.

Musím si i na tohle zvyknout, uvažovala Madelyn a usrkávala ze šálku kávu, kterou neměla ráda. Ale

bude se ji také muset naučit pít a předstírat, že jí velmi chutná. *Takhle se asi cítí trestanec, když se před ním otevřou brány věznice po dlouhých letech ve vězení? A ten vytoužený svět svobody se ukáže jako hrozivý? Chci svoji zahradu, svůj vodní příkop, bytelné zdi hradu a svoje bezpečí.*

Teprve když kočár dojel ke zvedacímu mostu a rachocení kol se odráželo od okolních starých zdí, uvědomila si, že posledních několik měsíců byla svobodná. Nemusela snášet otcovy návaly vzteku, mohla si dělat, co sama chtěla, přemýšlet o tom, co ji právě napadlo. Ale příležitosti nevyužila a nic nezměnila. Teď se za to na sebe zlobila. Měla svoji svobodu a volnost a místo toho zase dobrovolně leze do vězení.

Dříve neměla žádný vliv na svůj život, mohla libovolně ovládat jen svoje myšlenky. Ale znala svého otce, dovedla předvídat jeho kroky, nálady i akce. A teď bude už zakrátko úplně v moci muže, kterého vůbec nezná. Jack Ransome je ohleduplný cizinec, ale dost dobře může být i ze vzdáleného Japonska, protože o jeho světě téměř nic neví. Pochybovala, že bude nakloněn ženě, která mu sice přinesla rodinné pozemky a majetek, ale za cenu jeho pýchy.

Lord Dersington posílal každý týden pečlivě stylizované dopisy poptávající se po jejím zdraví a absolutně nic neříkající o sobě nebo o tom, co právě dělá.

Snad dělá i něco jiného, než jen připravuje můj nový svět, moji novou identitu?

Madelyn se opět v duchu oklepala, dělala to poslední dobou téměř každou hodinu. Má jen dvě možnosti, buďto zůstane zavřená ve svém hradu nebo vyjde ven a naučí se žít v dnešním světě. A není dobré s tím procesem bojovat, bez učení to nepůjde. *Jsem nevděčná.*

„Mám vám nalít ještě trochu kávy, slečno Aylmerová?“

„Ne, děkuju, Harperová.“ Šálek zacinkal na

podšálku, jak ho pokládala a jí to v uších znělo velmi rušivě.

Co se to se mnou děje?

Celá místnost na chvíli ztichla a Madelyn se postavila, usmála se na komornou, která ji vyděšeně pozorovala. „Je tu dost dusno, půjdeme?“

Londýn ji naprosto ohromil. Připomínal jí obrovské mraveniště, kde místo mravenců pobíhají lidé. Hluční, špinaví a divocí, zuřivě kmitají všemi směry mezi kouřem a různými pachy a tvoří přelidněný chaos. Harperová hleděla pyšně na ten zmatek za oknem kočáru a nepřetržitě ho komentovala. Madelyn si přikázala nepolevovat v pozornosti a učit se.

„Tohle je most Blackfriars, slečno. A tamhle vidíte katedrálu St. Paul's. Odsud je na ni opravdu krásný výhled. A teď přijde Fleet Street a tamhle je Temple Bar, a to už jsme vyjeli ze City, slečno.“

Strand, Northumberland House, Charing Cross… „A tamhle je Whitehall, slečno a Westminster Abbey, všechny vládní budovy a parlament. A teď jedeme po Pall Mall. Vidíte slečno, to je Carlton House, kde žije princ regent. Říkají, že uvnitř je to nádhera, samé zlato. Myslím, že tam dost brzy budete pozvána na nějakou recepci.“

Madelyn zahlédla bílý kámen a plot mezi sloupky, v pozadí nádvoří a dav nahlížející plotem dovnitř. Vtom kočár zahnul ostře doprava.

„Už jsme skoro na místě, slečno. Tohle už je náměstí St. James's.“

Kolem stály samé krásné vysoké domy, ale tak těsně vedle sebe, že jistě každý věděl, čím se soused zrovna zabývá. Uprostřed náměstí spatřila ohrazený kulatý prostor a sochu. Nebyla tu žádná tráva a místo

vypadalo bezútěšně. Zástup kočárů a chodců to jaksi ještě zhoršoval.

„Žádné zahrady? Myslela jsem si, že londýnská náměstí mají zahrady."

„Ne, všechny ne, slečno. Ale domy mají zahrady a docela pěkné vzadu za nimi."

Kočár zastavil před domem, do kterého vedlo pár schodů k černým naleštěným dveřím, jež se otevřely právě ve správnou chvíli, když kočár zastavil. Někdo nás musel vyhlížet, řekla si Madelyn. Dva lokajové seběhli dolů po schodech, otevřeli dvířka u kočáru a za neustálého klanění ji doprovodili do domu k malému kulatému muži celému oblečenému do černého, měl jen proužkovanou vestu.

„Vy jste Partridge?" zeptala se pro jistotu, i když jí jméno jejího nového majordoma sdělil pan Lansing, který angažoval nejlepší londýnskou agenturu, aby obstarala služebnictvo. Majordomovo jméno, v překladu koroptev, souhlasilo s jeho vzhledem.

„Slečno Aylmerová, vítejte doma!"

Doma? Ano, asi to tak bude, tohle je začátek mého nového života.

Jenom zamrkala, když jí oslnilo množství zlata v hale a do vysokého lesku nablýskaný nábytek, na kterém se odráželo světlo luceren na úpatí schodiště. „To vypadá velmi… blýskavě." Nařídila změny, samozřejmě, připravila je velmi pečlivě, jak ji naučil pracovat její otec, ale nenapadlo ji, že to bude vypadat tak oslnivě.

„Ano, slečno Aylmerová. Váš správce – pan Lansing, pokud se nemýlím, mi řekl, že si přejete renovovat dům v co nejvyšší kvalitě. Objednal malíře a čalouníky podle vašich instrukcí a také samozřejmě několik nových kusů nábytku dorazilo od firem jako Gillow's a Heal's, ale obávám se, že jsou dokončené

jen hlavní pokoje v přízemí. Obývací pokoj je tady, madam. Hned bude servírován čaj."

„Děku-" *Krokodýli?* Madelyn se na prahu vyděsila k smrti. „Ach, ano, to je ta egyptská móda." Krokodýli vypadali, že jsou životní velikosti, což jí nějak nedošlo, když všechny předměty studovala v katalozích a z obrázků. Ale když je teď viděla všechny pohromadě, připadalo jí, že dostala ránu do hlavy. Rozhlédla se kolem sebe a viděla další zlacení, pohovky s krokodýlíma nohama, stojany lamp v podobě hlav s turbanem a přehlídku čehosi připomínající řadu pagod na krbové římse.

„Pochopil jsem to tak, že jste si přála, aby byl dům renovován v co nejmodernějším stylu, slečno Aylmerová." Partridge se rozhlížel kolem sebe, jako by obývací pokoj viděl poprvé a jako by mu její reakce nešla pod fousy. „Pan Lansing mě ujistil, že všechno, co bylo objednáno je současná móda."

„Ach ano, to je. Vybrala jsem to tak," souhlasila chabě. Bylo to strašné a ani trochu se jí to nelíbilo. Světlo proudící sem velkými okny tu ohyzdnost ještě zvyšovalo. Madelyn si uvědomila, že celý život strávený ve středověkých kulisách není dobrá průprava pro hodnocení moderních stylů. „Myslím, si, že tohle je přesně to, co má rád princ regent." Nevěděla o tom skoro nic. Její otec by se asi obracel v hrobě, kdyby věděl, co tady spáchala. O něčem podobném hartusil celé týdny po své návštěvě Carlton House. A jeho tirády ještě podpořil dopis od přítele, badatele o středověku, kterému byla zřejmě omylem doporučena návštěva Pavilonu v Brightonu.

‚Otřesná kakofonie stylů, bez příslušných znalostí, bezcenná napodobenina' byla ta nejmírnější slova, kterými otec vyjádřil svůj názor.

Ale jestliže je to módní, bude se tomu muset

přizpůsobit. A Jack ji alespoň nebude moct obvinit, že jeho dům zanedbává anebo odbyla svůj výzkum týkající se současné módy a kvality interiérů. Tenhle dům nebyl úplně zanedbaný, protože byl pronajímán řadě vážených nájemníků, jak ji ujistil pan Lansing, ostatně jako všechny ostatní majetky Dersingtonů, které její otec získal a které byly k pronajmutí vhodné.

Všechny pronájmy byly jen krátkodobé, ale tenhle dům byl úplně zařízený, ale byla si jistá, že podobné interiéry už dávno vyšly z módy. Je potřeba předělat ještě další místnosti v patře, ale Jack jistě bude mít pochopení, když budou místnosti k přijímání hostů v pořádku.

Přinesli čaj a dorazila také Harperová s oznámením, že bude k dispozici koupel, jakmile o ni slečna Aylmerová požádá. Komorná byla dost rozčarovaná vybavením jejich hradu, ačkoliv Madelyn nebylo jasné, co ta ženská vlastně čekala. Madelynina matka si dovolila jednou protestovat, když její manžel trval na používání středověkých „soukromých komnat“ –, což byly malé věžičky s výklenkem vybaveným jen sedátkem a dírou dolů do prostoru vodního příkopu. Mamá trvala na uzavřených klozetech ve vnitřním dvoře. I když na druhou stranu koupele se odehrávaly ve velkých dřevěných vanách vyložených lněným prostěradlem, než se tam nalila teplá voda.

„Dám si koupel tak za půl hodiny,“ řekla Harperové. „Nejdřív si vypiju čaj a napíšu vzkaz…“ Jak má teď titulovat Jacka? Užívá už svůj titul? „…lady Fairfaxové a dám jí vědět, že jsem dorazila. Znáte její adresu?“

„Lokaj k ní byl vyslán, jakmile jste přijela, slečno Aylmerová. To byl příkaz pana Ransomea.“

Tak už znala odpověď na svoji otázku, alespoň

pokud šlo o to, jak mu říká služebnictvo. Je zvědavá, kdy všeobecně vyhlásí, že se vrací ke svému titulu.

Madelyn potlačila nevoli, že je manipulována a řekla si, že to vlastně bylo od jejího snoubence ohleduplné gesto a ukazuje to jeho opravdový zájem. Položila šálek a zároveň nadskočila, protože se ozvalo velmi hlasitě klepadlo na dveřích. Jak sebou trhla, titěrný stolek se zakymácel na chatrných bambusových nohách.

„Co to *ksakru* je?“ divil se velmi naléhavý hlas v hale.

„Sire.“ Partridgeův konejšivý tón jasně doléhal do obývacího pokoje pootevřenými dveřmi. „Slečna Aylmerová –“

„Slečna Aylmerová by udělala dobře, kdyby byla doma. Chci s ní mluvit, a to hned!“ Jackův hlas byl nezaměnitelný dokonce i když zuřil.

Jak kočár rachotil po Picadilly směrem k ulici St. James's, rozhodl se Jack, že má důvod být sám se sebou spokojen. Podařilo se mu obstarat pomoc výkonné společnice a také společenské průvodkyně pro Madelyn. I služebnictvo pro londýnský dům je zajištěné – to obstaral pan Lansing, Madelynin správce.

Po svatbě začne užívat svůj titul, v čemž neviděl žádný problém až na nevyhnutelné klepy. Jeho nárok na titul potvrdila jak sněmovna lordů, tak Královská erbovní společnost po smrti jeho bratra. Neočekává tedy žádné komplikace, když titul konečně přijme a bude ho používat.

Žádné jeho zařizování se nesetkalo s problémy, jediná obtížná věc pro něj byla, aby se nedožadoval klíčů od domu na náměstí St. James's, když se vrátil do Londýna. Ten dům nebyl ještě prakticky jeho, to si musel připomínat více než jedenkrát během uplynulých týdnů, až se pokušení měnilo na tupou bolest hlavy.

Rodinné sídlo zvané Dersington Mote se nachází v Suffolku. Je docela starobylé a měl by po něm toužit, ale prožil tam dost mizerné dětství a nechtěl si ho připomínat. Když jeho dědeček zestárl a byl čím dál zmatenější, líbilo se mu víc v londýnském domě, který byl menší, útulnější, sice trochu omšelý a vyšlý z módy, ale pro něj to byl domov, kde se orientoval lépe než ve venkovském sídle. Když matka zemřela, prarodiče si vzali malého vnuka k sobě a Jack ten dům miloval. Starý hrabě občas neměl tušení, kdo ten kluk je, ale babička malého vnuka zbožňovala, hodiny mu četla nebo vyprávěla příběhy a on nadšeně poslouchal.

A teď bude ten dům znovu jeho. Už skoro cítil pod prsty tu odřenou kůži na desce psacího stolu v pracovně, čichal důvěrně známou vůni citrónu a včelího vosku leštěnky, kouř dýmky a babiččino levandulové mýdlo.

Už brzy tam opět vkročí po více než šesti letech. Když dědeček s babičkou umřeli, jeho otec si udělal z londýnského domu svoji základnu, a proto odtamtud odešel Jack dřív, než ho otec stačil vyhodit.

Teď se však nejdřív bude muset stavit v klubu Brook's, kam mu byla posílána pošta, když byl mimo město. Přijali ho za člena před mnoha lety ještě, než jeho otec zemřel, a přestože ho většina členů považovala za zrádce, když odmítl používat titul, ignoroval jejich vyčítavé pohledy a tiché mumlání kvůli svému pohodlí. Manželky členů hlavně dbaly na to, aby neflirtoval s jejich úžasnými dcerami, jež byly jistě vynikajícími partiemi, a nezatahoval jejich syny do zábav, jimiž byl proslulý jak jeho otec, tak jeho bratr. Jednoduše ho ignorovaly, neměly zapsáno jeho jméno na zvacích seznamech a předstíraly, že tahle černá ovce aristokracie neexistuje.

Je to docela ironie, říkal si na začátku, kdy ho ještě přehlížení a šeptanda zraňovala. Otec i bratr byli

líní budižkničemové, chovali se nanejvýš frivolně, utráceli, přesto je společnost přijímala. Jack neměl ani chuť, ani čas nebo peníze, aby si vydržoval děvky, nezřízeně hrál nebo se opíjel do bezvědomí, ale byl to on, kdo byl přehlížený.

Jemu rovní šlechtici si ho sice nevšímali, ale nebránilo jim to, aby nevyužívali jeho talentu, když se dostali do potíží a on měl řešit jejich problémy. Právě minulý týden strávil v hrabství Lincolnshire, dokončoval svůj poslední případ a přemýšlel, zda bude tuhle práci postrádat. Ne tu nudnou rutinu, které bylo také spousta, ale to vymýšlení, jak úkol vyřešit, občasné vzrušení nebo i nebezpečí. Tenhle poslední případ byl o poměrně přesvědčivém džentlmenovi, který se vetřel do života jistého mladého vikomta k velké hrůze opatrovníků jeho majetku. Ten člověk se dost úspěšně bránil, když ho Jack společně se zástupci práva vyzbrojenými rozkazem k zatčení a uvěznění chytil. Jack nadšeně trochu povolil svým bojovným instinktům, jež držel po celou dobu pevně na uzdě.

Teď si maně mnul pohmožděné klouby na ruce, právě když kočár zatáčel do ulice St. James's a zastavil před klubem. Ano, existují věci, po kterých se mu bude stýskat. Ten, kdo je hrabě, by měl být v dnešní době vážený člen společnosti alespoň na povrchu.

„Pane Ransome." Lokaj obsluhující dveře mu otevřel. „Máte tu v kanceláři poštu, sire. Chcete ji hned, sire, nebo až budete odcházet?"

„Teď, prosím. Děkuju." Jack dal lokajovi spropitné a odnesl si dopisy do knihovny. S náhlým pobavením pocítil potřebu vyřídit všechny minulé záležitosti, aby mohl začít nový život.

O hodinu později mu nadšeně otevřel dveře malý